

**ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΛΕΦΤΕΣ**

Μιά φορά κι' ένα καιρό τρείς λησται είχαν στήσει καρτέρι σ' ένα δημόσιο δρόμο και περίμεναν να ληστέψουν κανένα παραστικό διαβάτη.

Σε κάποια ώρα έτυχε να περάση απ' εκεί ένας πλούσιος έμπορος. Οι λησται τον πιάσανε, τον σκοτώσανε και του πήραν τὰ λεφτά που είχε μαζί του. "Υστερ' απ' τή ληστεία τους θέλησαν να φάνε και να πιουνε και ο ένας απ' αυτούς κίνησε για τήν πολιτεία να φέρη και κρασί. "Όταν έφυγε, οι άλλοι δυο που μείναν μόνοι κάνανε τὸ σχέδιο και συμφωνήσανε να τον σκοτώσουν όταν θά γύριζε και να μοιράσουνε τὰ λεφτά μονάχοι τους. Μά κι' αυτός όμως, καθώς τραβούσε τὸ δρόμο του, σκέφτηκε:

«Θά τους βάλω φαρμάκι στο φαί κι' έτσι τὰ λεφτά θά μείνουνε όλα σέ μένα!»

Και χωρίς να χάση καιρό, μαζὺ με τὰ φαγιά και τὰ πιστά, αγόρασε και φαρμάκι και τὸ έρριξε σ' αυτά.

"Όταν γύρισε στο λημέρι, οι σύντροφοί του τον σκοτώσανε άμέσως και έπειτα άρχισαν χαρούμενοι και ικανοποιημένοι τὸ φαγοπότι και τὸ γλέντι τους. "Υστερ' από λίγο όμως πόνι φοβεροί τους πιάσανε και πέθαναν κι' αυτοί...

Κι' έτσι τιμωρήθηκαν όλοι σκληρά και τὰ λεφτά που είχαν κλέψει απ' τον πλούσιο έμπορο, δέν έμειναν σέ κανένα...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί πιο εύτυχισμένοι άνθρωποι στον κόσμο, είναι άσφαλώς οι κάτοικοι τών πριγκηπάτων του Μονακό και του Λιχτενσταίν. Γιατί;

"Απλούστατα, γιατί δέν πληρώνουν καθόλου φόρους στο κράτος: Στο πριγκηπάτο του Μονακό όλα τὰ έξοδα του κρατιδίου αυτού πληρώνονται απ' τὰ κέρδη του καζίνο του Μόντε-Κάρλο, πρωτεύουσής του κράτους. "Επίσης, τὸ καζίνο πληρώνει κάθε χρόνο πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, ως έπιχορήγησι στον ήγεμόνα του Μονακό πρίγκηπα Γκριμάλδι.

Στο Λιχτενσταίν πάλι, όλους τους φόρους τών κατοίκων τους πληρώνει... ο ίδιος ο ήγεμών τους, απ' τὰ ιδιαίτερα ταμεία του!... Είνε πράγματι ένας απ'

τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου ο πρίγκηψ του Λιχτενσταίν. Κι' ο πληθυσμός του πριγκηπάτου του—περίπου δώδεκα χιλιάδες κάτοικοι—καλοπερνάει μαζί του, και βρίσκειται σέ αξιοζήλευτη οικονομική άνθηρότητα.

"Ο Σεβαστιανός Σπινόλα, έζησε κατά τον 16ον αιώνα. "Ήταν ένας απ' τους περιφημότερους χοροδιδασκάλους του κόσμου, και σήμερα θεωρείται ως ο πατήρ του γαλλικού μπαλλέτου.

"Όστόσο, και τὰ δυο του πόδια είχαν κοπή απ' τὰ γόνατα και κάτω—σε κάποια Ιατρική έγγειρησι—από τότε άκόμη που ο Σπινόλα ήταν ένδεκα χρονών παιδάκι! Τόσο όμως αγαπούσε τή μουσική και τόνχορδ, ο δυστυχής μικρός, ώστε διέπρεψε στο καλλιτεχνικό στάδιο του. Και δέν θεωρείται μονάχα ως ένας διάσημος καλλιτέχνης σήμερα, αλλά και σαν ένα σωστό θαύμα ύπομονής κι' έπιμονής!

**ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
Ο ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ**

Μιά φορά κι' έναν καιρό ένας χωρικός πήγε στο βασιληά

τὸ Σολομώντα και του είπε:

—Κάποιος, βασιληά μου, έκλεψε τις κόττες μου, μά δέν τον ξέρω, ούτε μπορώ να τον βρω.

—Μήν άνησυχείς γι' αυτό, του άποκόθηκε ο Σολομών, θά τον βρω έγώ τον κλέφτη. Και χωρίς να χάση καιρό, διάταξε άμέσως να καλέσουν όλο τὸ λαό μπροστά στο παλάτι του, κι' αυτός απ' τὸ μπαλκόνι του είπε:

—Προσέχτε! Κάποιος κλεφτοκοττάς βρίσκεται ανάμεσά σας. "Ας προσέξη καλά γιατί τον ξέρω. "Εχει θγάλει φτερά στο κεφάλι του...

"Αμέσως ο κλέφτης φοβισμένος κι' άνήσυχος σήκωσε τὸ χέρι του και τὸ έφερε στο κεφάλι του.

"Ο Σολομών τότε τον είδε από ψηλά και άμέσως φώναξε:

—Νά ο κλέφτης που έκλεψε τις κόττες!... Πιάστε τον!...

Και τον πιάσανε τον καλό σου.

**ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ**

"Ο μικρός Τώνης παροσπονείται στον μπαμπά του, ότι δέν μπορεί να πάη στο σχολείο, γιατί τὸ παπούτσι του έχει ένα μεγάλο καρφί, που του τρυπάει τὸ πόδι και του πονεί τόσο, που δέν μπορεί να περπατήσει.

—Που είναι τὸ καρφί; Για να τὸ ιδώ; του λέει ο μπαμπάς του.

"Ο μικρός θγάζει τὸ ένα του παπούτσι:

—Νά!...

—Μά έγώ δέν βλέπω τίποτα!

—Τότε θά είναι στο άλλο πόδι! άπαντάει ο μικρός.

Κορίτσι τής έποχής:

—Πές μου, μπεμπέκο, αν χωρίσουμε έγώ και ή μαιά σου, με ποιόν από τους δυο θά πάς;

—Με κείνον που θά του μείνη τὸ αυτοκίνητο!...

"Ο δάσκαλος (διδάσκων τήν πρόσθεσιν):

—Δέν μου λές, Τόμυ, αν είγες έσύ δέκα πέντε δρανμές και ο Μπόμπυ άλλες δέκα έπτὰ και του τις έπαιρνες, τί θά γινότανε τότε;

—Μαλλιοτράθηγμα, κύρ δάσκαλε!...

"Ο πατέρας: "Ενθυμού πάντοτε, υίέ σου, ότι ύπόσχουν και ποάγματα άνώτερα του νόμουτος.

"Ο υίός: Τὸ ξέρω, πατέρα... αλλά με τὸ νόμια τ' αγοράζουμε κι' αυτά!...

**ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΛΑΣ**

Του κ. "Ενσλιν

Σ' άεράκι χλιαρό
Μ' άνοιξιάτικο καιρό,
Μές 'σε κήπο άνθηρό
Φτερουγίζω.
Σ' άνθοστόλιστη θραγιά
Που με θεία μυρωδιά
Μου μεθάει τήν καρδιά
Τριγυρίζω.

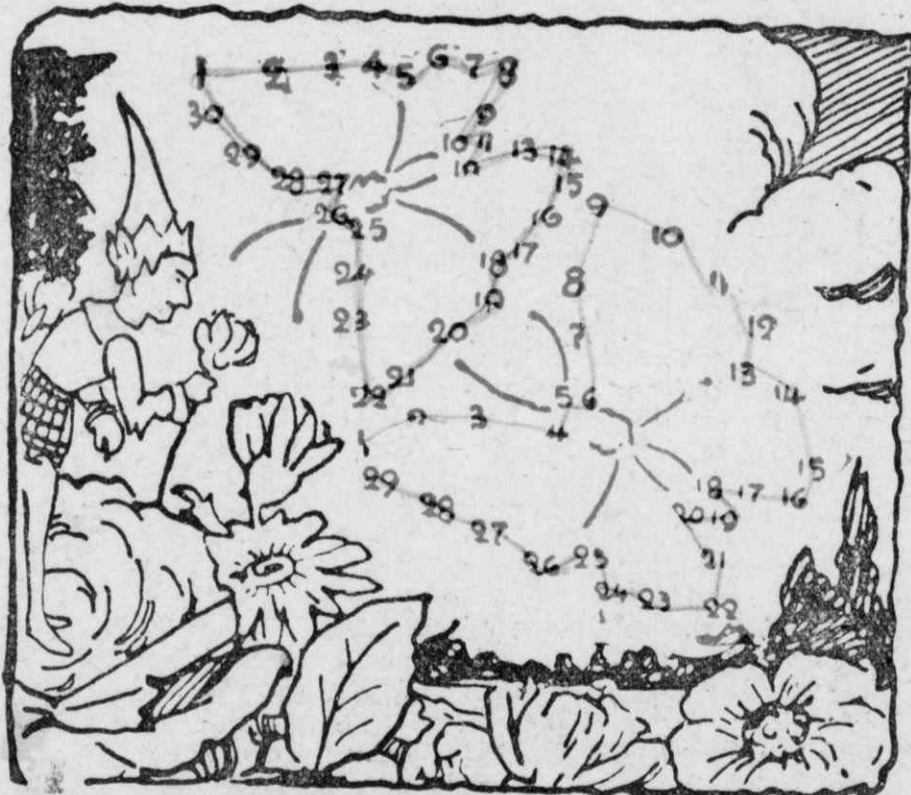
Γιρίν νάρθη καλοκαιριά
Σέρνομαι μες στα κλαριά
Κάμπια άσχημη, βαρειά,
Κουρασμένη.
Μά μιά μέρα ξαφνικά
"Εκοιμήθηκα γλυκά,
Σε σεντόνια μαλακά
Τυλιγμένη.

Και χθές μόλις τὸ πρωί
Βιαστικά και με βοή,
Εύπησα σ' άλλη ζωή
Φτερωμένη.

Και μες τ' άσπρα μου φτερά
Μέσα σ' άνθη ύροσερά
Φτερουγίζω, από χαρά
Μεθυσμένη.

Μετάφρ. Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Θέλετε να συμπληρώσετε την εικόνα αυτή του έξοχικού τοπίου; Δέν έχετε παρά να σύρετε γραμμές ακολουθώντας τους αριθμούς από τὸ 1 στο 2, από τὸ 2 στο 3 και ούτω καθεξής. Τὸ ίδιο κάμνετε και με τους επάνω και με τους κάτω αριθμούς. Και τὸ σκίτσο θά συμπληρωθῆ θαυμάσια.